

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: R. M.
bytem X

proti

žalovanému: Český telekomunikační úřad
se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 10. 2020, č. j. ČTÚ-2 517/2017-603/VII. vyř.

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I. Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „žalovaný“), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí předsedkyně Českého telekomunikačního úřadu (dále též „ČTÚ“) ze dne 22. 7. 2020, č. j. ČTÚ-2 517/2017-603/V.vyř., o zamítnutí žádosti na obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29. 3. 2017, č. j. ČTÚ-2 517/2017-603, ve věci zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), o návrhu žalobce proti společnosti Vodafone Czech Republic a. s. (dále též „Vodafone“) ve

věci sporu dle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále též „zákon o elektronických komunikacích“), o zajištění poskytování služeb elektronických komunikací u telefonního čísla X (dále též „předmětné telefonní číslo“) v souladu s uzavřenou smlouvou (dále též „původní řízení“), a prvostupňové rozhodnutí ČTÚ potvrzeno.

2. V této souvislosti soud uvádí, že žalobu proti rozhodnutí ve věci zastavení řízení, kterou podal žalobce proti rozhodnutí předsedy rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29. 3. 2017 č. j. ČTÚ-2 517/2017-603 (dále též „rozhodnutí ve věci zastavení řízení“) zamítl zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2021 č. j. 17 A 4/2020-75.

II. Obsah žaloby.

3. Žalobce v žalobě předně poukázal na rozhodnutí ČTÚ ve věci zastavení řízení a tvrdil, že v návaznosti na zjištění nových skutečností podal dne 13. 1. 2020 jako návrh na povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 2 správního řádu z důvodu uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť se provedené důkazy o tom, že předmětné telefonní číslo užívá ke dni pravomocného ukončení řízení jiný účastník, ukázaly jako nepravdivé. V návrhu na obnovu řízení namítal, že nebylo prokázáno, že by předmětné telefonní číslo ke dni rozhodnutí ČTÚ užíval i jiný účastník, resp. že se tato skutečnost ukázala nepravdivou. Podle žalobce byla tato důkazní situace v rozhodnutí o zastavení řízení nesprávně a nedostatečně vyhodnocena. V návrhu na obnovu řízení vyjádřil přesvědčení, že jsou kumulativně splněny obě podmínky § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, a sice že tyto skutečnosti jsou navrhovatelé ku prospěchu a navrhovatel nemohl tyto důkazy v původním řízení uplatnit, neboť mu byly dříve neznámé, a dále rovněž z důvodu, že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.
4. Žalobce zejména tvrdil, že bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s právními předpisy a právem na spravedlivý proces. ČTÚ pochybil, když nevyhověl návrhu na nařízení předběžného opatření na zajištění předmětného telefonního čísla a poté sám argumentoval, že telefonní číslo používá jiná osoba a není tedy možné o meritu věci rozhodnout. Žalobce již na začátku řízení před ČTÚ podal návrh na předběžné opatření, kterým by bylo zajištěno, že nedojde k tomu, že předmětné telefonní číslo bude převedeno na třetí osobu v průběhu řízení, čímž by mohl být zmařen jeho průběh. ČTÚ zamítl tento návrh žalobce. V průběhu řízení společnost Vodafone toto využila a telefonní číslo převedla na jiného uživatele. Následně ČTÚ toto své pochybení použil jako argument pro rozhodnutí o zjevné bezdůvodnosti návrhu, argumentoval ochranou práv třetích osob. Nicméně ochrana práv žalobce zřejmě požívá nižší ochrany. Uvedený postup je v přímém rozporu s principy právního státu, práva na spravedlivý proces a dobré správy. I nyní, kdy vyšly najevo výše uvedené skutečnosti, ČTÚ odmítl věc meritorně řešit. Takový postup je nezákonný a protiústavní. ČTÚ odmítl rozhodnout spor, který má po právu rozhodovat a účelově se tomu vyhýbá a argumentuje stavem, které sám bezdůvodně zapříčinil svým vlastním pochybením. Dochází tak porušení právní zásady nepřípustnosti odmítnutí spravedlnosti a porušení principu dobré zprávy, vytváří se prostředí, které nahrává monopolu tří velkých operátorů, následně v podstatě znemožňuje jakoukoli reálnou obranu práv spotřebitelů, jejímž důsledkem je již 5 let trvající spor, kde se spotřebitel nemůže u ČTÚ domoci svých práv. Argumenty v rozhodnutí ČTÚ ve věci zastavení řízení, jakož i v napadeném rozhodnutí v nyní projednávané věci žalobce považoval za účelové, neboť jsou jako celek založeny na nepravdivých skutečnostech.

5. Následně žalobce v žalobě polemizoval se závěry žalovaného na str. 9/15 žalovaného rozhodnutí, kdy zejména uvedl, že ke dni 23. 4. 2015, kdy jednal s Vodafone o nových podmínkách, byla ještě původní smlouva v platnosti. K tomu poukázal na obchodní podmínky ke smlouvě ze dne 25. 9. 2014 s tím, že zúčtovací období bylo vždy k 25. dni v měsíci, což je zřejmé ze všech vyúčtování ve správním spise a zejména z důkazu „Dopis společnosti Vodafone žalobci z 14. 7. 2015“. Tento důkaz žalobce k žalobě přiložil jako důkaz pro referenci o zjevné nepravdivosti tvrzení a závěrů ČTÚ (vyúčtování odkazující na 25. den daného měsíce). Podle žalobce je tak zřejmé, že smlouva nemohla skončit před 25. 3. 2015. Ke dni, kdy žalobce jednal s Vodafone o nových podmínkách, tak byla původní smlouva stále aktivní, neukončená a tedy platná. Žalobce se nechal ubezpečit ze strany Vodafone při telefonním hovoru, že při uzavření těchto nových podmínek nebude hrazeno žádné odškodnění související s původní již uzavřenou smlouvou. O tom, že se nejednalo o uzavření nové smlouvy, avšak modifikaci ještě stále platných stávajících podmínek, svědčí i navržený důkaz, kde se hovoří o změně minimálního měsíčního plnění. Je tak na společnosti Vodafone, aby prokázala, že se s žalobcem dohodla na odškodnění za navýšení měsíčního plnění. Taková dohoda však uzavřena nebyla a žádné takové odškodnění ze zákona nevzniká.
6. K argumentaci žalovaného, že společnost Vodafone neeviduje záznamy hovorů, žalobce uvedl, že pokud Vodafone uzavírá smlouvy distančním způsobem, je jeho povinností nést následky toho, že není schopen reprodukovat obsah uzavíraných dohod. K tomu poukázal na článek „Podnikatel a rizika při uzavírání smluv na dálku“.
7. Závěry ČTÚ ohledně výkladu spotřebitelských ustanovení a domnělých požadavků kladených při uzavírání smluv na spotřebitele považoval žalobce za překvapivé a neudržitelné.
8. Dále žalobce poukázal na stranu 14/15 žalobou napadeného rozhodnutí, kde je podle žalobce toliko konstatováno, že prvoinstanční a druhoinstanční orgány zamítly návrh na předběžné opatření na zajištění předmětného telefonního čísla. Podle žalobce ale tímto nesprávným postupem správní orgán zaviněně způsobil, že umožnil společnosti Vodafone v průběhu řízení převést číslo na jinou osobu, čímž došlo ke zmaření účelu řízení a projednání věci. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí nic dalšího neuvedl. Tímto postupem nebylo znemožněno věc ve spravedlivém řízení projednat.
9. Závěrem žalobce konstatoval, že ačkoli si je ČTÚ vědom svého pochybení, které mělo fatální důsledky na možnost meritorního projednání věci, bez dalšího odmítl zahájit řízení v této věci a věc spravedlivě projednat, ačkoli jsou dány důvody pro obnovu řízení, jak žalobce navrhoval.
10. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného.

11. Žalovaný trval na závěrech učiněných v obou správních rozhodnutích ve věci návrhu žalobce na obnovu řízení. Měl za to, že žalobce neprokázal, že po vydání rozhodnutí ve věci samé, resp. po vydání usnesení o zastavení řízení, vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které by existovaly v době původního řízení a které by žalobce nemohl v původním řízení uplatnit. Ani že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Proto nebyl důvody pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu naplněny.

Současně nedošlo ke splnění podmínky obnovy řízení dle § 100 odst. 2 věta druhá správního řádu, tedy že se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení, neboť žalobce měl možnost vznést své připomínky již v původním řízení. Žádosti o obnovu řízení tak nemohlo být vyhověno z důvodu absence zákonných podmínek pro obnovu řízení dle § 100 správního řádu.

12. Nad rámec uvedeného k tvrzení žalobce, že žalovaný nevyzval společnost Vodafone k tomu, aby předložila podklady o tom, že v době od začátku února 2017 bylo předmětné telefonní číslo využíváno třetí osobou, poukázal na správní spis ve věci samé a tam obsažené důkazy o užívání předmětného telefonního čísla jiným účastníkem. Z nich vyplývá, že společnost Vodafone doložila vyúčtování ze dne 25. 10. 2016 za zúčtovací období od 25. 9. 2016 do 24. 10. 2016 vystavené na jméno nového účastníka. Dále žalovaný odkázal na vyjádření Vodafone ze dne 11. 1. 2017 k rozkladu žalobce proti usnesení o zastavení řízení (poznámka soudu: věc sp. zn. 17 A 4/2020), kde tato společnost opakovaně uvedla, že předmětné telefonní číslo užívá nový účastník, odlišný od žalobce a fakticky ani právně nelze zajistit, aby toto telefonní číslo bylo opětovně užíváno žalobcem.
13. Žalovaný dále uvedl, že pokud měl žalobce za to, že společností Vodafone doložený důkaz neprokazuje využívání předmětného telefonního čísla jiným účastníkem, mohl tuto námitku uplatnit v rámci řízení o rozkladu ve věci zastavení řízení, když žalobci nejpozději z usnesení o zastavení řízení ze dne 7. 12. 2017 (poznámka soudu: prvostupňové rozhodnutí ve věci sp. zn. 17 A 4/2020), muselo být známo, že společnost Vodafone zaslala do správního spisu důkaz o užívání předmětného telefonního čísla jiným účastníkem. Nadto k doložení skutečnosti, že telefonní číslo užívá nový účastník/ odlišný od žalobce, nebylo nutno předkládat důkaz o reálném využívání předmětného telefonního čísla v síti jinou osobou, postačujícím důkazem bylo předložené vyúčtování služeb, kde je uveden nový účastník, neboť smlouva nebyla uzavřena v písemné podobě. K zastavení řízení z důvodu zjevné bezpředmětnosti v posuzovaném sporu (poznámka soudu: ve věci sp. zn. 17A 4/2020) stačilo prokázání existence účastnického vztahu a nebylo již relevantní, v jakém rozsahu nový účastník předmětné telefonní číslo skutečně využíval.
14. K tvrzení žalobce, že nezajistil předmětné telefonní číslo k návrhu žalobce na vydání předběžného opatření, žalovaný zejména poukázal na průběh řízení ve věci zastavení řízení (poznámka soudu: ve věci sp. zn. 17 A 4/2020) s tím, že o návrhu na vydání předběžného opatření rozhodl rozhodnutím ze dne 12. 8. 2015 č. j. ČTÚ-52 414/2015-631/III.vyř.-GrT, kterým návrh zamítl. O rozkladu žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl předseda Rady ČTÚ rozhodnutím ze dne 8. 12. 2015 č. j. ČTÚ-59 340/2015-603/II. tak, že rozklad zamítl a rozkladem napadené rozhodnutí potvrdil. Dále žalovaný odkázal na odůvodnění tohoto druhostupňového rozhodnutí o rozkladu proti zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření s poukazem na podmínky, za kterých lze předběžné opatření nařídit a soudní judikaturu s tím, že žalobce se jak v návrhu na řízení předběžného opatření, tak k návrhu na vydání konečného rozhodnutí v původním řízení, které bylo završeno rozhodnutím o zastavení řízení, domáhal obnovení poskytování telekomunikačních služeb ze strany společnosti Vodafone. Obsah těchto návrhů je fakticky totožný, což s ohledem na podmínky, za kterých lze předběžné opatření nařídit a judikaturu soudu znamenalo, že návrhu na vydání předběžného opatření nemohlo být vyhověno, neboť „předběžné opatření nemůže být zásadně vydáno, jestliže jeho obsah by byl totožný s rozhodnutím ve věci samé. Tím by vlastně soud předbíhal rozhodnutí ve věci samé“.

15. Na tvrzení žalobce ohledně nahrávek telefonních hovorů žalovaný reagoval odkazem na vyjádření společnosti Vodafone v průběhu původního správního řízení (poznámka soudu: ve věci sp. zn. 17 A 4/2020), v němž uvedla, že neeviduje záznamy telefonických hovorů s žalobcem, nemůže je tedy správnímu orgánu předložit, telefonické hovory zaznamenává náhodně, i takto náhodně zaznamenané hovory v brzké době po pořízení záznamu zcela vymazává; telefonní hovory se žalobcem nebyly zaznamenávány vůbec. Podle žalovaného na tom nic nemůže změnit ani závěr článku „Podnikatel a rizika při uzavírání smluv na dálku“. K poukazu žalobce na publikaci „Ochrana spotřebitele proti nekalým obchodním praktikám podnikatelů“ konstatoval, že tato argumentace je v daném případě irelevantní, neboť se nevztahuje k danému případu, když žalobce nijak neprokázal své tvrzení, že mezi ním a společností Vodafone byla uzavřena dohoda o neuplatnění nároku na smluvní pokutu.
16. Žalovaný žádal, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení.

17. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uváděl obdobně jako v podané žalobě a polemizoval se stanoviskem žalovaného k možnosti vydání předběžného opatření a závěry judikatury soudů, na které žalovaný poukázal. Znovu považoval za nepřijatelné, že společnost Vodafone v průběhu sporu převedla předmětné telefonní číslo úmyslně na třetí osobu a pak tím argumentuje na svoji obranu. Správní orgán to svým postupem vědomě umožnil, na tuto argumentaci přistoupil a odmítl spor bez dalšího meritorně rozhodnout. Podle žalobce dohoda o neuplatnění nároku na smluvní pokutu ani nemusela být z hlediska dokazování vůbec uzavřena. Není jakkoli nutné, aby se uvažovalo o jakémkoli důkazním břemenu žalobce. K tomu žalobce opětovně odkázal na závěry v odborné literatuře a citoval z ní. Dále shrnul svůj náhled na skutkový stav (bod 16 repliky) a měl za to, že společnost Vodafone svým postupem porušila právo na soukromí konverzace a tajemství dopravovaných zpráv, vše s vědomím správního orgánu. Žalovaný nepostupoval v souladu s požadavkem na vysokou úroveň ochrany spotřebitele dle čl. 38 Listiny základních práv Evropské unie. K tomu poukázal na judikaturu Ústavního soudu a své vyjádření k možné protiústavnosti zakotvení pravomoci žalovaného rozhodovat v soukromoprávní věci na místo, jak je učinil ve věci zastavení řízení (sp. zn. 17 A 4/2020).
18. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku.
19. Společnost Vodafone neuplatnila práva osoby zúčastněné na řízení. Pro úplnost poukázala na další rozhodnutí ČTÚ k dalším návrhům žalobce (ze dne 26. 1. 2022 č. j. ČTÚ-48 162/2021-603, a ze dne 25. 6. 2020 č. j. ČTÚ-55 085/2018-631/GaR).

V. Posouzení věci soudem

20. Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Soud dokazování neprováděl, neboť mu pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí postačoval obsah spisového materiálu.
21. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

22. Podstatou sporu je posouzení, zda byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 100 odst. 1 písm. a), odst. 2 správního řádu či nikoli.
23. Podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a), odst. 2 věta první správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. (2) Účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení.
24. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce převážnou měrou brojí proti závěrům, které učinil předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu v rozhodnutí ze dne 29. 3. 2017 č. j. ČTÚ-2 517/2017-603, t. j. v rozhodnutí ve věci samé. Toto rozhodnutí však bylo, jak již bylo zmíněno výše, žalobcem napadeno žalobou, o níž zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 29. 11. 2021, č. j. 17 A 4/2020 – 75, tak, že žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení. Soud jeho posouzení přisvědčuje a jen pro úplnost poukazuje na závěry tohoto rozsudku ve vztahu k námitkám stran předběžného opatření v bodě 30-33 rozsudku. Obdobně soud poukazuje na závěry téhož rozsudku v bodě 25 a následující k nesouhlasu žalobce s tím, že předmětné telefonní číslo používá jiná osoba, ČTÚ tak postupoval v příkrém rozporu s principy právního státu, práva na spravedlivý proces a dobré správy, protože je jeho postup nezákonný a protiústavní a jedná se o odmítnutí spravedlnosti, neboť se s obdobnými námitkami žalobce zdejší soud v dané věci vypořádal.
25. Také polemika žalobce se závěry žalovaného na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí o tom, kdy měla být smlouva údajně ukončena, se vztahuje k posouzení ve věci samé, respektive zastavení původního řízení, kdy žalobce nijak nedokládá, že by se jednalo o skutečnost, která vyšla najevo jako skutečnost dříve neznámá nebo důkaz, který existoval v době původního řízení a které žalobce, jemuž je ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo ukázaly provedené důkazy nepravdivými. V původním řízení bylo postaveno na jisto, že předmětné telefonní číslo třetí osoba užívá, jak bylo doloženo z vyúčtování předloženého tamní zúčastněnou osobou (společnost Vodafone) během správního řízení, neboť došlo k uzavření smlouvy s operátorem (společnost Vodafone) a tím třetí osoba získala právo jej užívat. Soud proto ve shodě se závěry zdejšího soudu ve věci samé (bod 26 rozsudku sp. zn. 17 A 4/2020) uvádí, že při vědomí toho, že uživatel telefonního čísla nemá povinnost jej „aktivně“ užívat bylo bezúčelné, aby soud ve věci sp. zn. 17 A 4/2020 vyzval zúčastněnou osobu, nechť předloží důkazy o skutečné aktivitě a reálném využívání předmětného telefonního čísla od února 2017 do dne podání žaloby. Tím spíše, že převážná část této doby spadá až do období po vydání žalobou napadeného rozhodnutí a bylo by to tak v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Soud přisvědčuje i poukazu soudu na zásadu, že nikdo nemůže mít prospěch z vlastního protiprávního jednání, a tedy nemůže být založeno oprávnění žalovaného nařídít zúčastněné osobě odebrání předmětného telefonního čísla třetí osobě a jeho přidělení žalobci (bod 27 rozsudku ve věci sp. zn. 17 A 4/2020).
26. Ani z poukazu žalobce na dopis společnosti Vodafone ze dne 14. 7. 2015 v nyní projednávané věci nijak neplyne, že se jedná o dříve neznámou skutečnost nebo důkaz, který existoval v době původního řízení a které žalobce nemohl v původním řízení

uplatnit nebo se ukázal nepravdivým (§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu). Žalobce ostatně ani neprokázal naplnění ustanovení § 100 odst. 2, podle kterého se nemůže domáhat obnovy řízení z důvodu, který mohl uplatnit v odvolacím řízení ve věci samé.

27. K nesouhlasu žalobce s argumentací žalovaného na straně 14 žalobou napadeného rozhodnutí, jeho opětovné polemice zákonnosti zamítnutí návrhu žalobce na předběžné opatření a k tvrzení žalobce, že rada ČTÚ, jako nejvyšší orgán Českého telekomunikačního úřadu, k tomu „nic dalšího neuvádí“ soud z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ověřil, že se žalovaný touto rozkladovou námitkou žalobce zabýval, vysvětlil, z jakého důvodu na ni nevešel a uzavřel „o návrhu žadatele na vydání předběžného opatření tak již bylo pravomocně rozhodnuto a v tomto řízení o rozkladu proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení, jej nelze přezkoumávat“. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že k tomu žalovaný „nic dalšího neuvádí“.
28. Soud tak ve shodě se žalovaným uzavřel, že žalobce neprokázal, že po vydání rozhodnutí ve věci samé, resp. po vydání usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které by nemohl v původním řízení uplatnit, ani že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, tedy naplnění důvodů pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Soud považuje za souladný se zákonem i závěr správních orgánů obou stupňů, že nedošlo ke splnění podmínky obnovy řízení dle § 100 odst. 2 věta druhá správního řádu, tedy že se obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení, neboť se z ničeho nepodává, že by žalobce neměl možnost vznést své připomínky již v původním řízení.

VI. Závěr a náklady řízení.

29. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 29. července 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu